

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **A tiltott tekintet ára**

1. A tiltott tekintet ára

Tekercs-Ildikó

A fémes csattanás elcsendesült, az Őrszem fagyos jelenléte végleg elenyészett a csarnok fojtogató gőzében. Alinda lába mechanikusan rótt a köröket, bőre alatt az izmok szinte égtek a hirtelen átvett túlterheléstől, de a tekintete Jánosra szegeződött. A férfi nem lépett vissza a saját fülkéjébe, a számlálók monoton kattogása mögött ott maradt a fülke szélén.

János g534 halkán megköszörülte a torkát. A tekintete, amely a szabályzat szerint csak a fordulatszámérő követébe volt, most az idős asszony megviselt, remegő kézfejére tévedt. Újra megpróbálta felé nyújtani a nedves rongyot, egyetlen apró gesztussal csempészve emberséget a kontrollált térbe. A Nagymama azonban merev tartással, szinte gőgösen fordította el a fejét.

- Térj vissza a szektorodhoz, János - suttogta az asszony, ám a szigorú szavak mögött megbújt egy régen eltemetett, megfakult melegség. A kolónia törvényei szerint a szolidaritás gyengeség volt, a vonzódás pedig felesleges kalória-pazarlás. Mégis, ahogy a Nagymama ujjai görcsösen a fogantyúra tapadtak, elárulták elfojtott érzéseit.

- Nem tudom elfordítani a fejem - válaszolta János halk, rekedtes hangon. A férfi mozdulataiban ott lebegett a több évtizedes, kimondatlan ragaszkodás, ami túlélte minden csapágycserét és rendszerfrissítést.

Alinda zihálva, a kimerültség szélén nézte őket. Ráébredt, hogy a nagymama régi meséin túl ez a csendes, tiltott gyengédség volt az egyetlen kapocs, ami ebben a fémkalitrában még nem engedte őket végleg alkatrészévé korcsosulni.